

Jos Euroopan komission ei katsota olevan tuottamukseen perustuvassa vastuussa, kantaja vaatii toissijaisesti, että komission on katsottava olevan tuottamuksesta riippumattomassa vastuussa. Kantajan kärsimästä vahingosta ja sen epätavallisesta ja erityisesti luonteesta ei ole mitään epäselvyyttä, ja tämä vahinko on johtunut välittömästi Euroopan komission kieltäytymisestä määrätä seuraamuksia Celanese Corporation -yhtiölle.

(¹) Yrityskeskittymien valvonnasta 20.1.2004 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 139/2004, EUVL L 24, s. 1.

Kanne 19.3.2010 — FESI v. neuvosto

(Asia T-134/10)

(2010/C 148/62)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Kantaja: Federation of the European Sporting goods Industry (Bryssel, Belgia) (edustajat: asianajajat E. Vermulst ja Y. Van Gerven)

Vastaaja: Euroopan unionin neuvosto

Vaatimukset

— Vietnamista ja Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien tiettyjen jalkineiden, joiden päälliset ovat nahkaa, tuonnissa käyttöön otettavasta lopullisesta polkumyyntitullista, sellaisena kuin se on laajennettuna koskemaan Macaon erityishallintoalueelta lähetettyjen tiettyjen jalkineiden, joiden päälliset ovat nahkaa, tuontia riippumatta siitä, onko niiden alkuperämaaksi ilmoitettu Macaon erityishallintoalue, neuvoston asetuksen (EY) N:o 384/96 11 artiklan 2 kohdan mukaisen toimenpiteiden voimassaolon päättymistä koskevan tarkastelun seurauksena 22.12.2009 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 1294/2009 (¹) on kumottava kokonaisuudessaan tai vaihtoehtoisesti siltä osin kuin se koskee kantajaa ja sen jäseniä, erityisesti sen neljää tutkimusotokseen valittua jäsentä (Adidas AG, Nike European Operations BV, Puma AG ja Timberland Europe BV)

— neuvosto on veloitettava ilmoittamaan jokaista tutkimusotokseen valittua järjestön jäsentä koskevat tuotantotiedot, jotka olivat perusteena otokseen valinnalle kyseisessä tarkastelussa, sekä jokaista otokseen valittua unionin tuottajaa koskevat työllisyystiedot

— neuvosto on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja esittää kanteensa tueksi seitsemän kanneperustetta.

Ensimmäiseksi se esittää, että neuvosto tulkitse virheellisesti perusasetuksen (²) 17 artiklan 1 kohtaa ja teki ilmeisen arviointivirheen sekä loukkasi puolustautumisoikeuksia ja syrjimättömyyden periaatetta, kun se ei edellyttänyt, että valituksen esittäneet Euroopan unionin tuottajat täyttävät otantalomakkeet. Kantaja väittää erityisesti, että Euroopan unionin toimielimet eivät edellyttäneet, että valituksen esittäneet Euroopan unionin tuottajat täyttävät otantalomakkeet ja siksi EU:n tuottajia koskeva otos valittiin ilman tarpeellisia tietoja vain valituksen tehneiden antamien rajallisten — ja todentamattomien — tietojen perusteella. Kantaja väittää, että niillä ei tästä syystä ollut mahdollisuutta tutkia valitun otoksen sopivuutta. Se väittää edelleen, että EU:n toimielimet kohtelivat samanlaisessa tilanteessa olevia asianosaisia eri tavalla ilman objektiivisia perusteita ja loukkasivat näin keskeistä syrjimättömyyden periaatetta.

Toiseksi kantaja väittää, että neuvosto teki ilmeisen arviointivirheen ja rikkoi perusasetuksen 17 artiklan 1 kohtaa EU:n tuottajia koskevan otoksen valinnassa. Se väittää, että EU:n tuottajia koskeva otos ei sisältänyt tuotannon tai myynnin suurintaa edustavaa määrää, joka voi kohtuullisesti olla tutkimuksen kohteena perusasetuksen 17 artiklan 1 kohdassa tarkoitettussa käytettävissä olevassa ajassa, ja että otos valittiin ensisijaisesti sellaisten kriteerien perusteella, joita ei ole mainittu kyseisessä säännöksessä.

Kolmanneksi kantaja väittää, että neuvosto rikkoi Maailman kauppajärjestön polkumyynnin vastaisen sopimuksen 6.10 artiklaa, koska se ei soveltanut perusasetuksen 17 artiklan 1 kohtaa tämän sopimuksen mukaisesti. Neuvosto ei käyttänyt sellaista EU:n tuottajia koskevaa otosta, joka olisi sisältänyt WTO:n polkumyynnin vastaisen sopimuksen 6.10 artiklassa edellytetyn tuotannon tai myynnin suurimman edustavan määrän.

Neljänneksi kantaja väittää, että neuvosto rikkoi perusasetuksen 3 artiklan 1, 2 ja 5 kohtaa ja 11 artiklan 2 kohtaa sekä teki ilmeisen tosiseikkoja koskevan arviointivirheen vahingon jatkumisen todennäköisyyden arvioinnissa. Kantajan mukaan neuvosto teki virheen, kun se totesi vahingon jatkumisen olevan todennäköistä tilanteessa, jossa EU:n teollisuuden kärsimän vahingon jatkumista tarkasteluaikana koskevien makroekonomisten tietojen, jotka sisälsivät myös tietoja EU:n teollisuuteen kuuluvista tuottajista, ja todentamattomien tietojen perusteella tehtyjen päätelmien seurauksena ei ollut ryhdytty toimiin. Lisäksi mikroekonomisia indikaattoreita arvioitiin EU:n tuottajia koskevasta edustamattomasta otoksesta saatujen tietojen perusteella.

Viidenneksi kantaja väittää, että neuvosto rikkoi perusasetuksen 19 artiklan 1 kohtaa ja loukkasi puolustautumisoikeuksia, kun se kohteli valituksen tehneiden unionin tuottajien identiteettiä luottamuksellisena tietona, sillä se suostui tällaiseen kohteluun ilman hyvää syytä ja luottamuksellisuutta koskevia vaatimuksia huolellisesti tutkimatta.

Kuudenneksi se väittää, että neuvosto rikkoi perusasetuksen 2 artiklan 10 kohtaa ja 3 artiklan 2 kohtaa sekä loukkasi huolellisuusperiaatetta ja hyvän hallintotavan periaatetta, kun se otti käyttöön tutkittavien tuotteiden luokittelussa käytettävän tuotevalvontanumerojärjestelmän. Kantajan mukaan käytetty tuotevalvontanumerojärjestelmä ja tiettyjen jalkineyppien uudelleenluokittelu tarkastelun aikana estivät tasapuolisen vertailun normaaliarvon ja vientihinnan välillä. Kantaja katsoo lisäksi, että tämä esti paitsi polkumyynnillä tapahtuneiden tuontien määrän objektiivisen tarkastelun myös niiden vaikutusten, joita polkumyynnillä tapahtuneilla tuonneilla on samanlaisten tuotteiden hintoihin kotimaan markkinoilla, ja niiden seurannaisvaikutusten, joita näillä tuonneilla on tällaisten tuotteiden kotimaisiin tuottajiin, objektiivisen tarkastelun. Kantaja väittää myös, että neuvosto ei tutkinut huolellisesti ja puolueettomasti kaikkia olennaisia seikkoja eikä esittänyt riittäviä syitä, jotka edellyttivät tuotevalvontanumerojärjestelmän muuttamista kantajan mainitsemalla tavalla.

Lopuksi kantaja väittää, että neuvosto loukkasi vertailumaan valinnassa huolellisuusperiaatetta ja hyvän hallintotavan periaatetta sekä teki ilmeisen tosiseikkoja koskevan arviointivirheen ja rikkoi perusasetuksen 2 artiklan 7 a kohtaa. Kantajan mukaan

neuvosto teki vakavia menettelyvirheitä, kun se valitsi Brasilian vertailumaaksi, sillä tätä valintaa ei tehty tässä asiassa asianmukaisella ja perustellulla tavalla.

⁽¹⁾ EUVL L 352, s. 1

⁽²⁾ Polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 22.12.1995 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 384/96 (EYVL 1996, L 56, s. 1)

Kanne 16.3.2010 — M v. EMEA

(Asia T-136/10)

(2010/C 148/63)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Kantaja: M (edustajat: barrister C. Thomann ja solicitor I. Khawaja)

Vastaaja: Euroopan lääkevirasto (EMA)

Vaatimukset

- Rikkomisista aiheutuneista menetyksistä seuranneet vahingot on SEUT 340 artiklan perusteella korvattava summilla, jotka tullaan laskemaan myöhemmin tai jotka yleinen tuomioistuinn katsoo asianmukaisiksi
- Kyseisille määrille on maksettava korkoa sen korkotason mukaisesti, jota sovelletaan vuoden 1981 Supreme Court Actin 35A osaston nojalla tai jonka yleinen tuomioistuin katsoo asianmukaiseksi
- Euroopan lääkevirasto on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut
- Vielä vaaditaan yleisen tuomioistuimen asianmukaiseksi katsomaa lisäkorvausta.